

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.895 van 16 april 2012
in de zaak A. 195.996/IX-6764**

In zake : Dirk OOSTERLINCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BURGEMEESTER VAN DE STAD MECHELEN
2. de STAD MECHELEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 maart 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 26 januari 2010 van de burgemeester van de stad Mechelen waarbij Dirk Oosterlinck de lichte tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 205.491 van 21 juni 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Peter Crispyn verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Peter Verheyden, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politie te Mechelen.

3.2. Met een verslag van 18 juni 2009 deelt de korpschef van de lokale politie te Mechelen aan de burgemeester -de gewone tuchtoverheid van de verzoeker- mee dat hij in kennis werd gesteld van “de attitude die CP Oosterlinck aannam tijdens een controle van de dienst Douane en Accijnzen” en dat blijkt “dat

CP Oosterlinck zich mogelijks schuldig maakt aan feiten die het voorwerp kunnen uitmaken van een tuchtprocedure”. Hij verzoekt de burgemeester “een vooronderzoeker in het kader van de tuchtprocedure aan te stellen”.

Op 9 december 2009 bezorgt de aangestelde vooronderzoeker zijn verslag aan de burgemeester.

3.3. Op 15 december 2009 ontvangt de verzoeker het inleidend tuchtverslag van de burgemeester, waarbij deze voorstelt de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen voor het volgende feit:

“Doordat [de verzoeker] zich op 28 april 2009 tijdens een controleactie op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde wijze heeft gedragen tegenover de diensten die deze controle uitvoerden en [hij] zich hierbij uitdrukkelijk heeft kenbaar gemaakt als commissaris van politie, en aangezien elke misdraging van personeelsleden van de politiediensten onmiddellijk [afstraalt] op de gehele dienst, heeft [de verzoeker] dan ook hierdoor de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht”.

De verzoeker dient een schriftelijk verweer in en wordt op 21 januari 2010 gehoord.

3.4. Op 26 januari 2010 beslist de burgemeester van de stad Mechelen om de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Betreft : Eindbeslissing inzake tucht

Geachte heer Oosterlinck,

1. Referenties

[...]

2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

Op dinsdag 28 april 2009 werden er door de Motorbrigade Eeklo (Douane) wegcontroles uitgevoerd te Gent Stapelplein-Dol Noord.

Omstreeks 15.15u werd een personenwagen, waarvan de heer Dirk Oosterlinck bestuurder was, onderworpen aan een controle door de ambtenaren van de Motorbrigade Eeklo. De heer Dirk Oosterlinck, commissaris van politie binnen de PZ Mechelen, was op het ogenblik van deze controle niet met dienst belast en reed met zijn persoonlijk voertuig. Toen de heer Dirk Oosterlinck verzocht werd de brandstoftank van zijn voertuig te openen (in het kader van een controle op het eventueel onregelmatig gebruik van rode gasolie) en de boorddocumenten en zijn rijbewijs te overhandigen, werden de boorddocumenten overhandigd maar kon hij zijn rijbewijs niet overhandigen. Vervolgens ontstond er een dispuut over deze controle tussen de heer Dirk Oosterlinck en de ambtenaren die verantwoordelijk waren voor het uitvoeren van de hogervermelde controles, waarbij ook een agent van politie, de heer Patrick Colpaert aanwezig was. Tijdens deze controle maakte Dirk Oosterlinck zich kenbaar als commissaris van politie. Tijdens dit dispuut heeft de heer Dirk Oosterlinck zich op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde wijze gedragen ten aanzien van de diensten die deze controle uitvoerden.

3. Datum van kennisneming van de feiten

De feiten bedoeld in punt 2 werden mij ter kennis gebracht op datum van 18 juni 2009. Deze datum is de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van dit inleidend verslag.

4. Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier:

4.1 meen ik dat de feiten vaststaan doordat:

- uit het voorafgaand onderzoek, en meer specifiek uit de verklaringen en verhoren van 5 verschillende personen die aanwezig waren tijdens de controleactie van het voertuig waarvan u bestuurder was, blijkt dat u zich op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde wijze heeft gedragen tegenover de diensten die deze controle uitvoerden. Dit blijkt uit de volgende uittreksels uit deze verklaringen en verhoren:
- Verklaring Sonia DE LAERE (Zie bijlage 2 van het verslag van het voorafgaand onderzoek):

‘Het agressieve optreden van de heer Oosterlinck Dirk was totaal ongepast en werd als zeer beledigend ervaren door alle collega’s.’
- Verhoor Sonia DE LAERE (Zie bijlage 5 van het verslag van het voorafgaand onderzoek):

‘Ik kan stellen dat het gedrag van de heer OOSTERLINCK kan

omschreven worden als:

- totaal ongepast;
- arrogant,
- zeer beledigend ervaren door de collega's;
- zeer onbeleefd en neerbuigend.'

- Verhoor Sylvie VAN DE VEIRE (Zie bijlage 3 van het verslag van het voorafgaand onderzoek):

'Ik kan zeggen dat de heer Oosterlinck zich zeer neerbuigend, arrogant en onbeleefd gedroeg tegenover onze dienst.'

- Verhoor Inge LIEBEN (Zie bijlage 4):

'De ganse tijd deed de man erg minachtend over onze diensten. Hij keek neerbuigend op ons en gedroeg zich onbeleefd en arrogant.'

- Verklaring en verhoor Patrick COLPAERT (Zie bijlage 2 en 6 van het verslag van het voorafgaand onderzoek):

'Het viel mij op dat betrokkene bleef doorgaan met zijn minachtende attitude (lichaamstaal en commentaar) naar de douanebeambten in kwestie en zich verder bleef beroepen op zijn graad van politicommissaris.'

- Verhoor Carolien DHAEZE (Zie bijlage 7 van het verslag van het voorafgaand onderzoek):

'Ik kan enkel zeggen dat de reactie van de man buiten alle proporties was en dat hij zich erg aanstelde. Een normale controle van een voertuig duurt hooguit 5 minuten. Doordat hij zich zo aanstelde heeft dit nu veel meer tijd in beslag genomen.'

- uit het voorafgaand onderzoek blijkt dat u zich tijdens de controle door de Douane en Accijnzen kenbaar maakte als commissaris van politie. Dit blijkt uit het verhoor en/of de verklaringen van de volgende personen: Sonia DE LAERE (Zie verklaring in bijlage 1 en verhoor in bijlage 5 van het verslag van het voorafgaand onderzoek : stuk 3 Tucht dossier); Patrick COLPAERT (Zie verklaring in bijlage 1 en verhoor in bijlage 6 van het verslag van het voorafgaand onderzoek : stuk 3 Tucht dossier); Carolien DHAEZE (Zie verhoor in bijlage 7 van het verslag van het voorafgaand onderzoek : stuk 3 Tucht dossier); Fran PIETTE (Zie verklaring in bijlage 9 van het verslag van het voorafgaand onderzoek : stuk 3 Tucht dossier); Ronny VAN MEENEN (Zie verhoor in bijlage 11 van het verslag van het voorafgaand onderzoek: stuk 3 Tucht dossier). U bevestigt dit ook tijdens uw mondeling horen op 21 januari 2010 (zie stuk 22 tucht dossier)

4.2 meen ik dat deze feiten u kunnen worden toegerekend doordat u als commissaris van politie wordt verondersteld om uw houding en gedrag, zowel in de uitoefening van het ambt als daarbuiten permanent af te stemmen op de essentiële deontologische normen. Politieambtenaren hebben een voorbeeldfunctie waardoor overheden dan ook een streng verwachtingspatroon mogen hanteren, ook ten aanzien van hun levenswandel buiten de dienst. Dat meer specifiek punt 41 van het koninklijk besluit van 10 mei 2006 houdende vaststelling van de deontologische code van de politiediensten duidelijk het volgende bepaalt : ‘De personeelsleden zijn weloverwogen in hun handelingen en woorden en weren grof taalgebruik, vrijpostigheden en misplaatste gebaren.

De personeelsleden behandelen eenieder op beleefde, tactvolle en hoffelijke wijze. Ze bewaren hun zelfbeheersing en vermijden elke vorm van vijandig, agressief, provocerend, minachtend of vernederend gedrag

...

De personeelsleden gedragen zich voorbeeldig, in het bijzonder door zelf wetten en reglementen na te leven’.

4.3 meen ik dat deze feiten het volgend tuchtvergrijp uitmaken :

- inbreuk tegen artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten: ‘Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergrijp en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.’
- inbreuk tegen Art 132 van de wet van 7 december 1998 houdende de organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus: ‘Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. De politieambtenaren moeten eerbied tonen voor het Staatshoofd, de andere gestelde machten en de overheidsinstellingen.’

Doordat u zich op 28 april 2009 tijdens een controleactie op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde wijze heeft gedragen tegenover de diensten die deze controle uitvoerden en u zich hierbij uitdrukkelijk heeft kenbaar gemaakt als commissaris van politie, en aangezien elke misdraging van personeelsleden van de politiediensten onmiddellijk [afstraalt] op de gehele dienst, heeft u dan ook hierdoor de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht.

5 Beslissing

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 4 en 37;

Gelet op de analyse van uw tuchtdossier,

Gelet op de analyse van uw verweerschrift ontvangen op 13 januari 2010;

In uw verweerschrift (stuk 11 Tucht dossier) haalt u de volgende verweermiddelen aan:

- schending van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;
- schending van het beginsel van de zorgvuldigheid bij de feitenvinding;
- schending van artikel 32 van de politietucht wet, samen te lezen met artikel 10 van het KB tot uitvoering van de politietucht wet en gekoppeld aan het beginsel van de onpartijdigheid;
- schending van de algemene beginselen van de bewijsvoering.

Ik ben evenwel van mening, als gewone tucht overheid, dat met de door u aangehaalde verweermiddelen van uw verweerschrift geen rekening kan gehouden worden omwille van de volgende overwegingen:

Zo is er in de eerste plaats geen sprake van een schending van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten omwille van de volgende overwegingen:

Artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de politiediensten bepaalt het volgende:

‘Wanneer aan een personeelslid meer dan één tuchtvergrijp wordt toegerekend, kan tegen dat personeelslid slechts één tuchtprocedure worden aangespannen die slechts aanleiding kan geven tot één enkele tuchtstraf.

Wanneer aan het personeelslid in de loop van een tuchtprocedure een nieuw tuchtvergrijp wordt toegerekend, wordt wegens dat tuchtvergrijp een nieuwe tuchtprocedure aangespannen, zonder dat de lopende procedure daardoor gestuit wordt.

In geval van samenhang wordt het nieuwe tuchtvergrijp behandeld tijdens de lopende procedure.’

U verwijst in uw verweerschrift naar het inleidend verslag met als referentie BU002402/2009/evb dat op 7 juli 2009 werd opgesteld met betrekking tot feiten waarvan ik middels het informatieverslag van 3 juli 2009 kennis kreeg. In het kader van deze tuchtprocedure was het niet noodzakelijk dat een voorafgaand onderzoek werd gevoerd en werd een tuchtvergrijp dan ook op 7 juli 2009 (datum waarop het inleidend verslag werd opgesteld) aan u toegerekend. Middels het schrijven van 28 september 2009 met als referentie BU 003516/2009/evb werd deze tuchtzaak geklasseerd zonder gevolg.

Met betrekking tot de feiten die het voorwerp uitmaken van huidige tuchtprocedure werd ik als gewone tucht overheid in kennis gesteld van deze feiten middels het verslag aan de burgemeester van 18 juni 2009. Er was echter slechts sprake van een toerekening van een tuchtvergrijp op het ogenblik dat het inleidend verslag werd opgesteld, met name op 11 december 2009.

Hieruit blijkt dan ook dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 7 van de hogervermelde wet van 13 mei 1999.

Daarnaast is er geen sprake van een schending van het beginsel van de zorgvuldigheid bij de feitenvinding, noch van een schending van artikel 32 van de politietuchtwet, samen te lezen met artikel 10 van het KB tot uitvoering van de politietuchtwet en gekoppeld aan het beginsel van de onpartijdigheid en evenmin van een schending van de algemene beginselen van de bewijsvoering omwille van de volgende overwegingen:

In de eerste plaats wens ik te benadrukken dat uw bewering in uw verweerschrift dat ‘Geen enkel onderzoek à décharge - in tegenstelling tot de opdracht die de vooronderzoeker heeft gekregen van de tuchtoverheid - werd door de vooronderzoeker uitgeoefend’ totaal niet overeenstemt met de feitelijke elementen van huidig tuchtdossier.

Zo dient immers vastgesteld te worden dat de voorafgaande onderzoeker, overeenkomstig artikel 10, tweede lid, 2° van het KB van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, alle betrokken getuigen die werden vermeld in het verslag dat werd opgesteld door Sonia De Laere heeft gaan horen.

Daarnaast dient vastgesteld dat de voorafgaande onderzoeker overeenkomstig artikel 10, tweede lid, 1° van het KB van 26 november 2001 ook u heeft verhoord en u zodoende ook de gelegenheid heeft gegeven om uw standpunt omtrent de feiten te geven en dus ook om elementen à décharge te verzamelen.

Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat de voorafgaande onderzoeker is ingegaan op uw verzoek om de verklaring van uw echtgenote Fran Piette te voegen aan het verslag van het voorafgaand onderzoek.

Uw argument dat het voorafgaand onderzoek op een partijdige wijze werd gevoerd kan ik dan ook niet weerhouden.

Daarenboven wens ik duidelijk te stellen dat ik in het inleidend verslag van 11 december 2009 (onder punt 4.1) van mening ben dat de feiten vaststaan op basis van enerzijds 5 getuigenverklaringen (Sonia De Laere, Sylvie Van de Veire, Inge Lieben, Patrick Colpaert en Carolien Dhaeze) waaruit blijkt dat u zich op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde wijze heeft gedragen tegen de diensten die de controle uitvoerden en anderzijds op basis van 5 getuigenverklaringen (waaronder die van uw echtgenote Fran Piette) waaruit blijkt dat u zich uitdrukkelijk kenbaar maakte als commissaris van politie. Ik heb mij hierbij dan ook niet gebaseerd op de stukken uit de getuigenverklaringen waarnaar u verwijst in punt IV.C.1 van uw verweerschrift.

Het feit dat u tijdens uw mondeling horen op 21 januari 2010 enerzijds de feiten in uw eigen woorden deels ontkent (‘Ik heb niemand beledigd’; ‘Ik riep niet’. ‘Ik heb niemand gesmaad’. ‘Ik was niet agressief’) en anderzijds wel

toegeeft dat u zich uitdrukkelijk kenbaar maakte als commissaris van politie, zijn echter niet van aard om de geloofwaardigheid van hogervermelde getuigenverklaringen in vraag te doen stellen of, zoals u beweert, dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige of dubieuze verklaringen.

Uit hogervermelde overwegingen blijkt dan ook dat er geen sprake is van een schending van het beginsel van de zorgvuldigheid bij de feitenvinding en evenmin van een schending van de algemene beginselen van de bewijsvoering.

In uw verweerschrift vraagt u aan de tuchtoverheid ook het volgende :

- om mondeling gehoord te worden en hierbij rekening te willen [houden] met het feit dat u zich overdag niet kan vrijmaken;
- om de briefwisseling tussen het Comité P en de overheid toe te voegen aan het tuchtdossier;
- het verslag te voegen dat werd opgesteld door Sonia De Laere tijdens de debriefing waarnaar verschillende getuigen in hun verklaringen hebben verwezen en ondertekend hebben;
confrontatie met de getuigen inzonderheid met Sonia De Laere en de voornoemde getuigen in het verweerschrift gelet op hun tegenstrijdige verklaringen;
- om Fran Piette te horen.

Met betrekking tot deze vragen in uw verweerschrift wens ik als gewone tuchtoverheid het volgende te stellen:

In de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat u zoals u gevraagd heeft, op 21 januari 2010 mondeling werd gehoord. Zoals wettelijk voorzien is in artikel 29, tweede lid van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, machtigde ik de heer Yves Bogaerts, Korpschef van de PZ Mechelen, op 15 januari 2010 (stuk 12 Tuchtdossier) om u mondeling te horen. Alhoewel artikel 8, derde lid van het K.B. van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, uitdrukkelijk bepaalt dat het de tuchtoverheid of diens gemachtigde is die de datum en het uur van het mondeling horen vastlegt, werd evenwel maximaal rekening gehouden met uw verzoek om dit mondeling verhoor niet overdag te laten doorgaan en werd u dan ook effectief om 17:30 gehoord, werd er u bovendien een keuzemogelijkheid tussen twee data aangeboden (20 of 21 januari 2010) en werd u minstens 5 dagen alvorens het verhoor doorging uitgenodigd.

In de tweede plaats dient vastgesteld te worden dat het verslag dat werd opgesteld door Sonia De Laere tijdens de debriefing en waarnaar verschillende getuigen in hun verklaringen zouden hebben verwezen en ondertekend hebben en waarnaar u vraagt reeds deel uitmaakt van het tuchtdossier, namelijk stuk 1 van het tuchtdossier (verslag aan de burgemeester van 18 juni 2009) pagina 5/6 en 6/6. Dit stuk dient dan ook logischerwijze niet gevoegd te worden aan het tuchtdossier.

In de derde plaats vraagt u om de briefwisseling tussen het Comité P en de overheid te voegen aan het tuchtdossier. Op deze vraag kan ik als tuchtoverheid niet ingaan omwille van de volgende overwegingen :

Het behoort niet aan mij als gewone tuchtoverheid om vertrouwelijke briefwisseling tussen het Comité P en de korpschef van de PZ Mechelen toe te voegen aan het tuchtdossier net omwille van het vertrouwelijk karakter van deze briefwisseling. Ik kan hierbij enkel vaststellen dat, terwijl u reeds sedert uw horen op 12 oktober 2009 in het kader van het voorafgaand onderzoek op de hoogte was van het gegeven dat er een klachtdossier bij het Comité P was geopend, u dan ook zelf het initiatief had kunnen nemen om contact op te nemen met het Comité P en in voorkomend geval stukken had kunnen opvragen bij het Comité P, die u dan ook, na eventuele toestemming vanwege het Comité P, in het kader van uw verweer in huidige tuchtprocedure, had kunnen laten toevoegen aan het tuchtdossier. Op deze mogelijkheid om stukken in te dienen werd u trouwens, zoals wettelijk voorzien in artikel 33 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, uitdrukkelijk gewezen in het inleidend verslag van 11 december (onder punt 7.2).

In de vierde plaats beslis ik als tuchtoverheid om niet in te gaan op uw verzoek om een confrontatie met de getuigen waarnaar u in uw verweerschrift verwijst en dit omwille van de volgende overwegingen:

De getuigenverklaringen van de getuigen waarmee u een confrontatie vraagt maken deel uit van het tuchtdossier en er werd u dan ook inzage verleend in deze stukken. Zowel in uw verweerschrift als tijdens uw mondeling horen heeft u dan ook reeds de gelegenheid gekregen om uw verweermiddelen inzake deze getuigenverklaringen te verwoorden en was het dan ook uw recht om deze getuigenverklaringen in vraag te stellen in uw verweerschrift en tijdens uw mondeling horen. Voor het overige wens ik hierbij te verwijzen naar mijn eerdere uiteenzetting waarin wordt uitgelegd waarom er geen sprake is van een schending van de algemene beginselen inzake bewijsvoering.

In de vijfde plaats beslis ik als tuchtoverheid om evenmin in te gaan op uw verzoek om Fran Piette te horen omwille van de volgende overwegingen :

De verklaring van Fran Piette maakte reeds [deel] uit van het verslag van het voorafgaand onderzoek. Hierbij wens ik ook te verwijzen naar het gegeven dat de Raad van State reeds in het verleden heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is om het verhoor van de echtgenote van iemand die het voorwerp uitmaakte van een tuchtprocedure te weigeren omwille van het feit dat er steeds twijfels zullen blijven bestaan omtrent de objectiviteit van haar verklaring. Het is dan ook logischerwijze niet onredelijk om uw verzoek om Fran Piette mondeling te horen te weigeren gelet op het feit dat zij reeds haar visie omtrent de feiten heeft gegeven middels haar verklaring die reeds deel uitmaakt van het tuchtdossier. Daarenboven kan ik u er enkel op wijzen dat niets u belette om een door uw echtgenote Fran Piette opgestelde extra verklaring in te dienen in het

kader van uw verweer in huidige tuchtprocedure. Op deze mogelijkheid om stukken in te dienen werd u trouwens, zoals wettelijk voorzien in artikel 33 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, uitdrukkelijk gewezen in het inleidend verslag van 11 december (onder punt 7.2).

Gelet op uw mondeling horen op datum van 21 januari 2010;

Tijdens uw mondeling horen (stuk 22 van het tuchtdossier) haalt u de volgende verweermiddelen aan:

- dat het vooronderzoek op een partijdige wijze werd gevoerd vermits er enkel onderzoek ten laste werd gevoerd, hetgeen volgens u ook strijdig is met artikel 10 van het KB van 26 november 2001;
- schending van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;
- de suggestie dat artikel 56 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten niet gerespecteerd zou zijn.

Ik ben evenwel van mening, als tuchtoverheid, dat met de door u aangehaalde verweermiddelen tijdens uw mondeling horen op 21 januari 2010 geen rekening kan gehouden worden omwille van de volgende overwegingen :

Inzake uw bewering dat het vooronderzoek op een partijdige wijze werd gevoerd wens ik te verwijzen naar mijn eerdere uiteenzetting waaruit blijkt dat er geen sprake is van het feit dat het vooronderzoek op een partijdige wijze werd gevoerd.

Inzake de beweerde schending van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten wens ik eveneens te verwijzen naar mijn eerdere uiteenzetting waarin wordt uitgelegd waarom er geen sprake is van een schending van artikel 7 van hogervermelde wet van 13 mei 1999.

Met betrekking tot uw suggestie dat artikel 56, eerste lid van de hogervermelde wet van 13 mei 1999 niet gerespecteerd zou zijn kan ik duidelijk het volgende stellen:

Artikel 56, eerste lid van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten bepaalt het volgende:

‘De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.’

Ik werd als gewone tuchtoverheid in kennis gesteld van de feiten middels het verslag aan de burgemeester van 18 juni 2009. Dit is dan ook de datum die in

aanmerking dient genomen te worden om de verjaringstermijn van artikel 56, eerste lid te berekenen. Het inleidend verslag van 11 december 2009 werd aan u betekend via aangetekende zendingen van 11 en 15 december 2009. Overeenkomstig artikel 57ter van hogervermelde wet van 13 mei 1999 werd het inleidend verslag dan ook ten laatste op 16 december 2009 aan u betekend. De termijn van zes maanden van artikel 56, eerste lid van hogervermelde wet van 13 mei werd dan ook gerespecteerd.

Tijdens uw mondeling horen vraagt u aan de tuchtoverheid ook het volgende:

- om de briefwisseling tussen het Comité P en de overheid toe te voegen aan het tuchtdossier,
- om commissaris Ellen Van den Broeck en commissaris Jean Schoubben te horen.

Met betrekking tot deze vragen naar aanleiding van uw mondeling horen wens ik als gewone tuchtoverheid het volgende te stellen:

Inzake uw verzoek om de briefwisseling tussen het Comité P en de overheid te voegen wens ik te verwijzen naar mijn eerdere uiteenzetting waarin wordt uitgelegd waarom ik niet kan ingaan op dit verzoek.

Ik kan evenmin ingaan op uw verzoek om commissaris Van den Broeck en commissaris Jean Schoubben te horen omwille van de volgende overwegingen :

Artikel 36, eerste lid van hogervermelde wet van 13 mei 1999 bepaalt het volgende :

‘De gewone tuchtoverheid hoort steeds, op eigen initiatief of op verzoek van het betrokken personeelslid of van zijn verdediger, de nuttige getuigenverklaringen die ze nodig acht, gelet op hun band met het dossier.’

In het inleidend verslag van 11 december 2009 wordt u gevraagd om, wanneer u het verhoor van getuigen vraagt, een duidelijke vermelding van het voorwerp en de draagwijdte van het gevraagde te vermelden. U stelt tijdens uw mondeling horen enkel dat het horen van beide commissarissen noodzakelijk is om de gebeurtenissen tussen 4 mei 2009 en 18 juni 2009 te reconstrueren. Ik zie dan ook niet in, en u blijft in gebreke om dit [te] verduidelijken, hoe het horen van de door u gevraagde getuigen een bijdrage zou kunnen leveren inzake het al dan niet vaststaan van het in de huidige tuchtprocedure ten laste gelegde tuchtvergrijp. Bovendien kan ik enkel vaststellen dat de door u gevraagde ‘getuigen’ geenszins aanwezig waren tijdens de feiten van 28 april 2009. Ik beschouw het horen van deze ‘getuigen’ dan ook als niet noodzakelijk, gelet op het ontbreken van een band met het dossier.

Aangezien uit hogervermelde overwegingen duidelijk blijkt dat met de door u aangehaalde verweermiddelen geen rekening kan gehouden worden;

Gelet op uw blanco tuchtverleden;

In mijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid:

Leg ik u, voor de feiten vervat in punt 2, de blaam op.

[...]”.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Het middel is ontleend aan de schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2001), de schending van de rechten van verdediging en de verjaring.

De verzoeker adstrueert het middel als volgt:

- De tuchtoverheid stelt zich op het standpunt dat zij op 18 juni 2009 kennis heeft gekregen van de feiten die zich op 28 april 2009 hebben voorgedaan. In de periode tussen 4 mei 2009 en 18 juni 2009 is er evenwel briefwisseling geweest tussen het comité P en de tuchtoverheid, hetgeen van belang is om de juiste datum te bepalen waarop de tuchtoverheid van de feiten kennis heeft gekregen en dit in functie van de verjaring van de tuchtvordering vermits het inleidend verslag pas op de valreep -op 15 december 2009- binnen de verjaringstermijn aan de verzoeker is betekend. Het bestaan van deze briefwisseling wordt in de bestreden beslissing toegegeven, maar er wordt geweigerd om deze aan het tuchtdossier toe te voegen omwille van het vertrouwelijk karakter ervan. Dit vormt een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 dat stelt dat alle stukken die betrekking hebben op de kennisneming van de ten laste gelegde feiten in het tuchtdossier moeten worden opgenomen alsook

van de rechten van verdediging, vermits de verzoeker niet in staat was om zijn argumenten aangaande de bewuste briefwisseling te ontwikkelen.

- In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van een verslag van S. De Laere dat door haar en door verschillende douanebeambten is ondertekend. Het verslag van S. De Laere dat in het tuchtdossier is gevoegd is evenwel niet ondertekend en de tuchtoverheid beschikt aldus over een andere versie van het verslag, maar weigert dit ter beschikking te stellen. Ook dit vormt een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 en van de rechten van verdediging.
- De omstandigheid dat er briefwisseling bestaat tussen het comité P en de tuchtoverheid uit de periode tussen 4 mei 2009 en 18 juni 2009 doet vermoeden dat de tuchtoverheid wellicht vroeger van de tuchtfeiten op de hoogte was. Te dezen zou de tuchtoverheid door de korpschef pas anderhalve maand na de feiten zijn ingelicht. Artikel 45 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP) schrijft evenwel voor dat de korpschef elke maand verslag moet uitbrengen aan de burgemeester en hem op de hoogte moet brengen van de klachten van buitenaf aangaande de werking van het korps of het optreden van het personeel. In ieder geval staat de datum van de kennisname van de feiten niet onomstotelijk vast en derhalve ook niet dat de verjaring niet is ingetreden. Nu de regels van de verjaring ter bescherming van de tuchtrechtelijk vervolgde zijn ingeschreven betekent dit dat aangenomen moet worden dat de verjaring - in dubio pro reo - is ingetreden.

5. De verwerende partijen antwoorden dat de tuchtoverheid door middel van het verslag aan de burgemeester van 18 juni 2009 in kennis is gesteld van feiten die in hoofdte van de verzoeker mogelijk een tuchtvergriep kunnen uitmaken en dat die datum dan ook de enige correcte datum van kennisname van de feiten is, zodat het inleidende verslag binnen de door artikel 56 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) voorziene termijn aan de verzoeker werd betekend en de verjaring niet is ingetreden. Waar de verzoeker stelt dat het niet

geloofwaardig is dat het anderhalve maand geduurd heeft alvorens de tuchtoverheid door de korpschef van de feiten in kennis is gesteld, repliceren de verwerende partijen dat anderhalve maand geen onredelijke termijn is, dat er tijdens die periode bovendien een wisseling van korpschef heeft plaatsgevonden waardoor de overdracht en behandeling van dossiers een zekere tijdspanne heeft geduurd en dat artikel 45 WGP enkel spreekt over het maandelijks inlichten van de burgemeester en geenszins een vervalttermijn van één maand voorschrijft. Anders dan de verzoeker beweert wordt in de bestreden beslissing ook geen melding gemaakt van briefwisseling tussen het comité P en de tuchtoverheid maar enkel van een vertrouwelijke briefwisseling tussen het comité P en de korpschef van de politiezone. Er werd bovendien op gewezen dat het niet mogelijk was om de briefwisseling aan het tuchtdossier te laten toevoegen, maar dat de verzoeker zelf het initiatief kon nemen om de briefwisseling op te vragen bij het comité P. Het tuchtdossier bevat dus wel degelijk alle stukken zodat noch artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001, noch de rechten van verdediging geschonden zijn.

6. De verzoeker repliceert dat het hoogst verbazingwekkend is dat de korpschef, die reeds op 4 mei 2009 kennis had van de feiten en daarover communiceerde met het comité P, de burgemeester pas op 18 juni 2009 in kennis zou hebben gesteld. Bovendien verwijst de burgemeester in de bestreden beslissing naar de briefwisseling tussen het comité P en de korpschef, zodat vaststaat dat de burgemeester ermee bekend is, vermits hij in het andere geval immers niet kon weten dat deze is gevoerd met de korpschef.

7. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar artikel 23 van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en op het coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna: de wet van 18 juli 1991) dat bepaalt dat wanneer een lid van de dienst Enquêtes P ter gelegenheid van een onderzoek feiten vaststelt die een tuchtrechtelijke fout zouden kunnen uitmaken, de directeur-generaal van de dienst Enquêtes P daarvan onverwijld kennis geeft aan de bevoegde tuchtrechtelijke overheid. Volgens de

verzoeker moet dan ook worden aangenomen dat niet de korpschef, maar wel de burgemeester de bestemming van de briefwisseling was. Door de bewuste briefwisseling niet aan het tuchtdossier toe te voegen, maakt de tuchtoverheid het de verzoeker onmogelijk om met zekerheid de verjaring vast te stellen zodat wat dat betreft de twijfel in zijn voordeel moet spelen. Wat het verslag van S. De Laere betreft beklemtoont de verzoeker dat in het tuchtdossier een ander stuk is gevoegd dan hetgeen waarover de tuchtoverheid beschikt aangezien het gevoegde stuk niet ondertekend is.

Beoordeling

8. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 en van de rechten van verdediging doordat enerzijds de briefwisseling tussen het comité P en de tuchtoverheid en anderzijds het ondertekende verslag van S. De Laere niet bij het tuchtdossier zijn gevoegd, niettegenstaande de tuchtoverheid over deze stukken beschikt of er minstens kennis van heeft.

Uit geen van de stukken van het dossier kan evenwel worden afgeleid dat er in de periode tussen 4 mei 2009 en 18 juni 2009 briefwisseling tussen het comité P en de tuchtoverheid geweest zou zijn met betrekking tot de feiten die aan de verzoeker in de bestreden beslissing ten laste zijn gelegd. Anders dan de verzoeker stelt kan het bestaan van dergelijke briefwisseling dan ook niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid, vermits hierin enkel melding wordt gemaakt van een vertrouwelijke briefwisseling tussen het comité P en de korpschef van de politiezone. Evenmin blijkt dat de tuchtoverheid over een andere versie van het verslag van S. De Laere zou beschikken dan degene die deel uitmaakt van het tuchtdossier. Het verslag is aan de korpschef overgemaakt als een niet ondertekende elektronische bijlage die gehecht was aan de e-mail van 4 mei 2009 van de hoofdinspecteur van de dienst Intern Toezicht van de politie van Gent gericht aan de korpschef, waarna de korpschef de e-mail met bijlagen aan de tuchtoverheid heeft overgemaakt in het kader van zijn verslag aan de burgemeester

van 18 juni 2009. Dat de tuchtoverheid over een andere versie van het bewuste verslag zou beschikken, kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing. Dat er sprake is van een ondertekend verslag waarnaar in getuigenverklaringen verwezen wordt, betekent dat er wellicht een ondertekend exemplaar van het verslag binnen de dienst Douane en Accijnzen bestaat, maar bewijst niet dat dit ondertekend verslag aan de korpschef of de burgemeester zou zijn overgemaakt -het dossier toont het tegendeel aan- en zulks is ook geenszins vereist. Het middel is niet gegrond in zoverre erin de schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 en van de rechten van verdediging wordt aangevoerd.

9. Voorts voert de verzoeker aan dat de tuchtoverheid wellicht reeds vóór 18 juni 2009 van de tuchtfacten op de hoogte was. Hij verwijst ter adstructie andermaal naar het bestaan van briefwisseling tussen het comité P en de tuchtoverheid waardoor de tuchtoverheid van de facten kennis zou hebben gekregen en stelt dat, zo de briefwisseling gevoerd werd tussen het comité P en de korpschef, de tuchtoverheid in ieder geval met het bestaan van deze briefwisseling -en dus ook met de facten- bekend was nu er in de bestreden beslissing naar verwezen wordt. De omstandigheid dat de korpschef de tuchtoverheid pas anderhalve maand na de facten zou hebben ingelicht, vindt de verzoeker “hoogst verbazingwekkend” gelet op artikel 45 WGP dat voorziet in een maandelijks verslag door de korpschef aan de burgemeester en op artikel 23 van de wet van 18 juli 1991 dat bepaalt dat wanneer een lid van de dienst Enquêtes P ter gelegenheid van een onderzoek facten vaststelt die een tuchtrechtelijke fout zouden kunnen uitmaken, de directeur-generaal van de dienst Enquêtes P daarvan onverwijld kennis geeft aan de bevoegde tuchtrechtelijke overheid. Volgens de verzoeker staat de datum van de kennisname van de facten in ieder geval niet onomstotelijk vast en geldt twijfel in zijn voordeel.

Zoals hiervoor gesteld blijkt uit niets dat er in de periode tussen 4 mei 2009 en 18 juni 2009 briefwisseling tussen het comité P en de tuchtoverheid is geweest waaruit dan zou kunnen worden afgeleid dat de tuchtoverheid reeds vóór 18 juni 2009 van de facten op de hoogte zou zijn geweest. Weliswaar is er

sprake van briefwisseling tussen het comité P en de korpschef aangaande de tuchtfeiten, maar uit niets blijkt dat de tuchtoverheid met deze briefwisseling bekend was. De verzoeker beroept zich in dat verband tevergeefs op een verwijzing in de bestreden beslissing. Dat er briefwisseling plaatsvond tussen het comité P en de korpschef kon de burgemeester immers eenvoudig afleiden uit het verweerschrift van de verzoeker, waarin hij zelf het volgende stelt: “Gelet dat Comité P dit vermoedelijk zal gemeld hebben aan de overheid van verwerende partij, vraagt verwerende partij de briefwisseling tussen Comité P en de overheid toe te voegen aan het tuchtdossier”. Aangezien “de overheid van verwerende partij” zijn korpschef is, kon de burgemeester hieruit op eenvoudige wijze afleiden dat de verzoeker de door hem aangehaalde briefwisseling tussen het comité P en de korpschef bedoelde, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de tuchtoverheid vóór 18 juni 2009 bekend was met deze briefwisseling of er zelf over beschikte.

Dat het volgens de verzoeker “hoogst verbazingwekkend” is dat de korpschef reeds op 4 mei 2009 kennis had van de feiten en de burgemeester hiervan pas op 18 juni 2009 in kennis gesteld zou hebben, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De termijn voorzien in artikel 45 WGP is geen vervaltermijn en bovendien maken de verwerende partijen aannemelijk dat het verstrijken van anderhalve maand tussen de kennisname van de feiten door de korpschef en de kennisgeving ervan aan de burgemeester minstens deels te verklaren valt doordat er in die periode een wisseling van korpschef plaatsvond en het derhalve niet onlogisch is dat de overdracht en de behandeling van dossiers enige tijd in beslag heeft genomen. De omstandigheid dat het comité P mogelijk de burgemeester als tuchtoverheid van de feiten had moeten inlichten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat uit niets blijkt dat de burgemeester van de feiten op de hoogte was vóór 18 juni 2009.

Integendeel blijkt uit het dossier wel dat de tuchtoverheid met een verslag van 18 juni 2009 van de korpschef op de hoogte werd gebracht van de feiten die mogelijk een tuchtvergriep uitmaken. De tuchtoverheid heeft terecht deze datum als vertrekpunt in aanmerking genomen voor de in artikel 56 van de

tuchtwet voorziene verjaringstermijn. Het inleidend verslag is op 15 december 2009 en derhalve binnen de verjaringstermijn aan de verzoeker betekend. Het middel is niet gegrond in zoverre erin de verjaring van de tuchtvordering wordt aangevoerd.

10. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. Het middel is ontleend aan de schending van de materiële motiveringsplicht doordat het tuchtdossier geen deugdelijke grondslag oplevert voor het weerhouden tuchtfeit en van de zorgvuldigheidsplicht doordat de tuchtoverheid geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de waarachtigheid van de feiten waarvan de verzoeker wordt beticht.

De verzoeker voert aan dat de tuchtoverheid aanneemt dat hij zich tijdens een controleactie van de douane op een neerbuigende, arrogante en onbeleefde manier zou hebben gedragen en hierbij voortgaat op een aantal verklaringen van de desbetreffende ambtenaren. Uit de aanstelling tot vooronderzoeker blijkt evenwel dat de teneur van het tuchtonderzoek van in den beginne gezet was nu de uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen zonder enige nuance of voorbehoud absoluut negatief is voor de verzoeker. Uit de samenlezing van alle verklaringen blijkt bovendien dat de belastende verklaringen geen steek houden en dat “het geheugen van sommigen merkwaardig selectief is omtrent wat wanneer en waarom is gezegd en/of gedaan”. De verzoeker verwijst in dat verband naar bepaalde passages uit de verklaringen van de ondervraagde personen en besluit dat er minstens gesteld kan worden dat er sprake is van tegenstrijdigheid tussen de verschillende verklaringen, van bevestiging door bepaalde getuigen die niets gehoord of gezien hebben en van pertinente leugens. Zodoende is de bestreden beslissing niet gestoeld op deugdelijke gronden

waardoor de materiële motiveringsplicht is geschonden en heeft de tuchtoverheid zich niet de moeite getroost om tot een waarachtige en genuanceerde versie van de feiten te komen, hetgeen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

12. De verwerende partijen antwoorden dat de Raad van State op het vlak van het bewijs van de feiten slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt en enkel kan nagaan of de tuchtoverheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen en tot het bewezen zijn van die feiten heeft kunnen besluiten. Zij verwijzen naar punt 4 “Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten” van de bestreden beslissing waaruit volgens hen blijkt dat de bestreden beslissing voldoende gemotiveerd is en dat er evenmin sprake is van het feit dat er geen ernstig voorafgaand onderzoek naar de feiten werd gevoerd. Voorts verwijzen zij naar hetgeen in de bestreden beslissing -onder punt 5 “Beslissing”- wordt uiteengezet met betrekking tot de door de verzoeker in zijn verweerschrift aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding. Ten slotte stellen zij dat een tuchtoverheid, ook wanneer de betrokkene de feiten ontkent, de feiten toch voor bewezen mag houden bij grotendeels gelijklopende getuigenissen uitgaande van vijf personen, zelfs wanneer er verschillen zijn met betrekking tot detailkwesties.

13. De verzoeker repliceert dat hij aan de Raad van State niet vraagt om een feitenrechter te zijn, maar dat hij bij de ontwikkeling van zijn middel diverse pertinente opmerkingen heeft gemaakt omtrent de deugdelijkheid van de motivering van de feiten waarop de tuchtoverheid zich baseert. De verwijzing door de verwerende partijen naar de argumentatie in de bestreden beslissing, is volgens de verzoeker geen antwoord op de in zijn middel geformuleerde kritiek. Tot slot merkt de verzoeker op dat de door hem gedane vaststellingen geenszins “detailkwesties” betreffen maar wel pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat wat sommige getuigen beweren niet met de waarheid overeenstemt. Een normaal zorgvuldige tuchtoverheid zou uit eigen beweging bij deze opmerkingen zijn stilgestaan, hetgeen te dezen evenwel niet het geval is geweest.

14. In zijn laatste memorie beklemt de verzoeker dat de belastende verklaringen leugenachtig zijn en dat ze in ieder geval een gebrek aan consistentie vertonen. Bij gebrek aan zekerheid omtrent zijn precieze gedragingen en uitlatingen kon de tuchtoverheid niet tot het besluit komen dat hij zich ongepast heeft gedragen en zeker niet op een wijze die tuchtrechtelijk zou moeten worden bestraft.

Beoordeling

15. De verzoeker voert vooreerst aan dat uit de aanstelling tot vooronderzoeker blijkt dat de teneur van het tuchtonderzoek van in den beginne gezet was nu de uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen zonder enige nuance absoluut negatief is voor hem.

In de aanstelling tot vooronderzoeker worden de feiten als volgt omschreven:

“Op 2 april 2009 [lees: 28 april 2009] werd het voertuig van CP Oosterlinck Dirk gecontroleerd door de Motorbrigade Eeklo aan het Dok Noord te Gent. CP Oosterlinck was op dat ogenblik niet met dienst belast en reed met zijn persoonlijk voertuig. Toen hij verzocht werd de brandstoftank van het voertuig te openen en de boorddocumenten en het rijbewijs te overhandigen, werden de boorddocumenten en het rijbewijs van zijn echtgenote, Fran Piette, overhandigd. Toen de ambtenaar vroeg om zijn rijbewijs te mogen zien, repliceerde CP Oosterlinck dat hij dit niet bij zich had. Tevens maakte CP Oosterlinck geen aanstalten om de brandstoftank te openen. Volgens de ambtenaar van de douane begonnen dan de problemen. CP Oosterlinck was, volgens hen, niet bereid mee te werken. Hij dreigde ermee klacht neer te leggen, bestempelde de actie als ‘onnozel’ en beschuldigde de ambtenaren ervan ‘zijn schema in de war te brengen’. Toen de controleurs hem wilden aanmanen tot kalmte en medewerking, zou CP Oosterlinck verwezen hebben naar zijn graad van commissaris van politie. Vervolgens heeft CP Oosterlinck nog foto’s getrokken van de controle-ambtenaren en dit met de uitspraak ‘... Je moet eens zien hoe jullie daar eigenlijk allemaal bezig zijn’.

Ook AGP Colpaert was aanwezig bij de controle-actie van de dienst Douane en accijnzen te Gent. Op een bepaald moment wordt hij aangesproken door een persoon in sportkledij die hem te kennen gaf dat hij ‘gefrustreerd was, omwille dat hij langdurig door de douaneambtenaren werd opgehouden voor een wegcontrole en dat hij aldus van zijn vrijheid was beroofd’. Volgens AGP

Colpaert was de betrokkene uiterst opgewonden en geïrriteerd. Nog volgens de agent liet de betrokkene zich denigrerend uit over de aanwezige douaneambtenaren”.

Anders dan de verzoeker stelt blijkt uit deze uiteenzetting geenszins dat de teneur van het onderzoek van in den beginne was gezet. Er wordt immers louter het standpunt weergegeven zoals het blijkt uit de verklaringen van de douaneambtenaar en van de politieagent. Dat de tuchtoverheid de feiten bij de aanstelling van de vooronderzoeker niet nuanceert of hieromtrent enig voorbehoud maakt, is niet meer dan logisch aangezien zij op het ogenblik van de aanstelling van de vooronderzoeker geen standpunt inneemt, maar integendeel een vooronderzoek gelast waaruit vervolgens moet blijken of de feiten waarvan de betrokkene wordt beschuldigd zich daadwerkelijk hebben voorgedaan zoals ze worden omschreven.

16. Voorts stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke gronden nu de belastende verklaringen waarop zij steunt leugenachtig of minstens niet consistent zijn en dat de tuchtoverheid verzuimd heeft om een ernstig onderzoek te voeren om tot een waarachtige en genuanceerde versie van de feiten te komen.

Uit de samenlezing van de verklaringen van de getuigen kan evenwel geenszins worden afgeleid dat deze pertinente leugens of tegenstrijdigheden bevatten. Integendeel blijkt uit alle verklaringen op een voldoende gelijkkluidende wijze dat de verzoeker naar aanleiding van de controle een ongepast gedrag vertoonde, meer bepaald dat hij zich arrogant, neerbuigend en onbeleefd gedroeg en dat dit gedrag als ongepast voorkwam, temeer daar hij commissaris van politie is en aldus het goede voorbeeld dient te geven. In de verklaringen van een aantal getuigen worden hiervan concrete voorbeelden aangehaald en de verzoeker betwist niet dat de door de getuigen geciteerde gezegden hem mogen worden toegerekend. Evenmin betwist hij dat hij op een gegeven moment opgewonden en geïrriteerd was, doch hij meent dat dit “op zich toch geen probleem kan zijn” omdat “niemand (...) vrij van emoties (is)” en dat de

oorzaak van zijn “kritische houding” te wijten is aan de houding van de douanebeambten en niet aan hemzelf. Aangezien van een burger, en inzonderheid van een commissaris van politie, mag worden verwacht dat hij zich zonder ophef te maken onderwerpt aan een controle van douaneambtenaren, kan de tuchtoverheid geen onzorgvuldigheid worden verweten omdat zij op grond van de haar voorliggende gegevens de feiten als bewezen heeft beschouwd en de verzoeker hiervoor de tuchtstraf van de blaam heeft opgelegd. De tuchtoverheid is dan ook naar recht en redelijkheid tot de door haar gedane voorstelling van de feiten kunnen komen en heeft terecht tot het bewezen zijn van deze feiten kunnen besluiten.

17. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

18. Het middel is ontleend aan de schending van artikel 7 van de tuchtwet doordat de tuchtoverheid, die kennis had van twee tuchtvergrijpen in hoofde van de verzoeker, voor beide tuchtvergrijpen een afzonderlijke tuchtprocedure heeft gevoerd daar waar het voormelde artikel 7, eerste lid, voorschrijft dat in dat geval slechts één tuchtprocedure kan worden aangespannen, die slechts aanleiding kan geven tot één tuchtstraf.

De verzoeker voert aan dat op 7 juli 2009 een inleidend verslag is opgesteld naar aanleiding van feiten waarvan de tuchtoverheid kennis nam op 3 juli 2009. Aangezien de feiten van deze tweede zaak later bekend waren aan de tuchtoverheid dan de feiten van de onderhavige zaak, diende de tuchtoverheid beide tuchtvergrijpen samen in één enkele tuchtprocedure te behandelen. De tuchtoverheid heeft evenwel de afhandeling van de onderhavige zaak uitgesteld tot wanneer de andere zaak was afgerond en dit wordt noch door de vooronderzoeker, noch door de tuchtoverheid zelf tegengesproken. In de bestreden beslissing wordt aangaande dit middel enkel gesteld dat er slechts sprake is van “toerekening” op

het ogenblik dat een inleidend verslag wordt opgesteld maar deze stelling aanhouden zou in de gegeven omstandigheden neerkomen op rechtsmisbruik nu de overheid gewacht heeft om het onderhavige dossier af te werken tot het andere was afgerond.

19. In hun memorie van antwoord verwijzen de verwerende partijen naar hetgeen in de bestreden beslissing -onder punt 5 “Beslissing”- wordt uiteengezet met betrekking tot de door de verzoeker in zijn verweerschrift aangevoerde schending van artikel 7 van de tuchtwet.

20. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de omstandigheid dat de tweede zaak zonder gevolg werd geklasseerd niet belet dat slechts één tuchtprocedure mocht worden gevoerd. Voorts blijft hij van oordeel dat de tuchtoverheid met opzet de afhandeling van de onderhavige zaak heeft afgewacht tot wanneer de andere zaak was afgerond.

Beoordeling

21. Artikel 7 van de tuchtwet bevat een regeling voor de samenloop van tuchtvergrijpen: wanneer meerdere tuchtvergrijpen aan een politieambtenaar worden toegerekend wordt slechts één tuchtprocedure opgestart. Het gebruik van de term “toerekening” verwijst naar de daadwerkelijke tenlastelegging, hetgeen gebeurt in het inleidend verslag.

Voor de feiten waarvan de tuchtoverheid op 3 juli 2009 kennis kreeg, werd op 7 juli 2009 een inleidend verslag opgesteld. Op 28 september 2009 werd deze tuchtzaak zonder gevolg geklasseerd. Met betrekking tot de feiten die het voorwerp uitmaken van de onderhavige tuchtprocedure werd het inleidend verslag op 11 december 2009 opgesteld. Het is pas op dat moment dat de feiten van de onderhavige tuchtzaak aan de verzoeker worden toegerekend en er bestond voor de tuchtoverheid dan ook geen enkele grond om voor beide zaken slechts één tuchtprocedure aan te spannen. Uit niets blijkt dat de tuchtoverheid met opzet de

afhandeling van de onderhavige zaak zou hebben uitgesteld tot wanneer de andere zaak was afgerond en dat er aldus sprake zou zijn van rechtsmisbruik. De verzoeker beperkt zich in dat verband louter tot een bewering, zonder hiervoor zelfs maar een begin van bewijs aan te brengen.

22. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 april 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche